altijd de bodem zelf ook besmet, en moeten alle bollen verwijderd en de grond diep omgespit worden. Aangetaste of verdachte velden worden afgezet met paaltjes, waartusschen linnen schermpjes gespannen zijn; zulke afgeperkte veldjes moeten dus als de barakkententen van in observatie genomen patiënten worden beschouwd. De afschutting voorkomt verspreiding der besmetting door de lucht.

De bloemen worden, zooals ge weet, bij groote partijen afgesneden voor den verkoop, en al brengt dit den verkoopers langs de straat misschien een aardig duitje op, voor de bollenboeren zit daar maar weinig winst aan. Geen wonder dus, dat men veelal tegenwoordig b.v. de hyacinten van den stengel afstrôôpt. De stengel blijft op die manier van boven dicht, er kan geen water en geen ziekte inkomen, en evengoed als bij het afsnijden wordt zaadvorming voorkomen. Want zaad mogen de bloemen niet vormen; de vermeerdering geschiedt op andere wijze. En wel door het uitsnijden van de bollen. In die openingen ontwikkelen zich kleine bolletjes; alles met elkaar gaat den grond in; de kindertjes teren in den grond de levenskracht van de moederbol op, en schieten zelf wortel. In een jaar of vijf zijn die kinderen zelf volwassen en flinke bolleboozen van bloembollen, als er niets in den weg komt. Om de snellere ontwikkeling der kleine bollen nog te bevorderen wordt de ingesneden bol, nadat hij om van zijn wonden te genezen een dag of zes in den grond is opgekuild, in stookkassen kunstmatig gebroeid.

Uit den grond gaan de bollen als de bladeren vergeeld zijn en ze geen voedsel meer uit den bodem halen kunnen; ze worden dan nog eens goed nagekeken, („gevisiteerd" zeggen de kweekers,) of ze toch vooral niets onder de leden hebben; de gezonde bollen gaan naar de droogschuren, die, zooals ge weet, groote ramen hebben, zoodat het er goed doortochten kan, (iets, waaraan sommige menschen wel eens een voorbeeld konden nemen), en als ze in goede conditie zijn, in den handel gebracht, en verder gedeeltelijk gereed gehouden om met den planttijd weer in den grond te gaan. Ziezoo, nu weet u zoo'n beetje het verloop van de zaak.

De historie van den bloembollenhandel is niet onvermakelijk; zóó in de 17e eeuw, toen de nog zeldzame tulp hevig in de mode gekomen was, en de menschen een dollen windhandel erin begonnen.

We spraken hierboven van verschillende bollenziekten, maar dèze mogen we niet verzuimen, er nog bij te noemen. Met dien verstande, dat in dit geval niet de bollen, maar de menschen van de ziekte, de „bollenziekte", waren aangetast. Ieder, die een beetje geld te missen, of desnoods ook niet te missen had, wilde dat geld in de bollenkweekerij steken. Tulpen van zekere kleuren en zekere soorten brachten dan ook werkelijk fabelachtige sommen op.

Een tulp met fraaie bloemvorming en kleuren werd als moedertulp ter voortplanting verkocht voor duizenden en duizenden guldens. Om de Semper-Augustus, een zeer fraaie bloem, werd als het ware gevochten; ten slotte bracht zij den eigenaar het bagatel van f 13000.— op. Woeste speculatiekoorts, ziedaar de naam voor deze „bollenziekte", die als alles uitzieken moest, en toen de crisis voorbij was, ook al spoedig afnam, zoodat de prijzen duizelingwekkend daalden; dezelfde Semper-Augustus, die f 13000.— had gekost, bracht 50 pop op. Hoe lang het gezicht van den eigenaar toen was, is met de ellemaat van de grootste verbeeldingskracht niet na te meten....

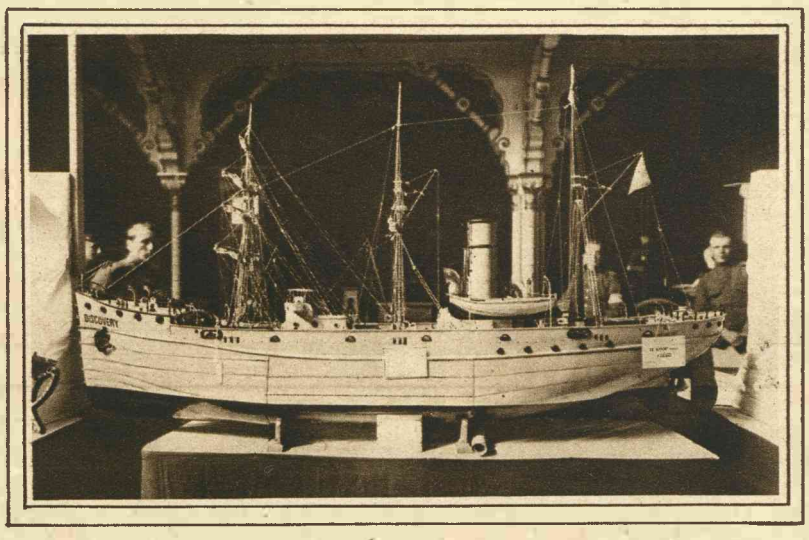
Maar hoe dan ook, ze bloeien weer, de kostelijke velden van Holland, t'Allenkant strekken ze hun weidsche fleurigheid uit, onafzienbaar. De diepe geuren gaan de lucht weer vervullen... Het weer is nu meer dan mooi. Wie zou verzuimen, als het maar eventjes kan zijn „bollendag" ervan te nemen?

K. K.

CENTRALE MILITAIRE HUISVLIJTTENTOONSTELLING TE 's-GRAVENHAGE.

Op last van den Opperbevelhebber van Land- en Zeemacht is van 9 tot en met 13 Mei in de zalen van het Koninklijk Zoölogisch Botanisch Genootschap te 's-Gravenhage een centrale militaire Huisvlijttentoonstelling gehouden van de voorwerpen die op de gehouden plaatselijke tentoonstellingen zijn bekroond, zoodat aldus een overzicht werd gegeven van hetgeen ten deze door de gemobiliseerde troepen is verricht. — Hierboven: Groep van genoodigden bij de opening tegenwoordig, onder wie de generaals Snijders en Kleinhens.

CENTRALE MILITAIRE HUISVLIJTTENTOONSTELLING TE 's-GRAVENHAGE.

Een der fraaiste inzendingen: De „Discovery", het schip, waarmede de schipbreukelingen van Shackleton's Zuidpool-expeditie gered en behouden in Engeland werden gebracht. Dit kunstwerk, dat te koop is voor f 1550.—, is vervaardigd door den soldaat T. H. A. W. Vervoort van het garnizoen Arnhem.

CENTRALE MILITAIRE HUISVLIJTTENTOONSTELLING TE 's-GRAVENHAGE.

Overzicht van de tentoonstelling.

De gelukkige Man

door Job Steynen

Het familiesoupertje was ten einde.

De dames plukten van de zilveren schaaltjes nu en dan nog bonbons met vingers, die zelve wel bonbons geleken, of wuifden met haar waaiers zich een weinig koelte toe. De heeren, allengs ongedwongener naarmate het uur vervlood, rookten mateloos. Een blauwe damp deinde om den kristallen kroonluchter, vervaagde het lamplicht, en gaf aan alles iets onwezenlijks. Maar het meest onwezenlijk waren de blikken der gasten.

De oogleden genietend toegenepen als van een poes in de zon, zoo vischte een dame met een langen zilveren lepel de stukjes perzik uit haar champagne. En een der heeren, zich vermakend om haar zalige gelaatsuitdrukking bij dit doen, lachte haar toe.

„Zóó zou ik je willen schilderen, Louise," zei hij halfschertsend, — „en ik zou dat schilderij „Het geluk" noemen."

De dame lachte, en liet den ivoorwitten boog van hare tanden blinken.

„Geluk! Geluk! Dat is een weidsch begrip," antwoordde ze dan, en er was een glimpje van spijtigheid in haar spreektoon.

Wie het gehoord hadden, lachten.

„Je zult toch niet willen beweren, dat jij niet gelukkig bent," zei een der andere heeren, wat plagerig.

„Jij, die alles hebt wat je hart begeert," . . . kwam haar echtgenoot tusschenbeide.

„Wie van ons heeft dat niet?" opperde zij.

En een derde dame verklaarde, terwijl zij haar vingers, die als in foedralen van juweelen staken, naar een praline uitstrekte: „Wij hebben waarlijk geen van allen over gebrek aan geluk te klagen; onze echtgenooten voorkomen zelfs onze futielste wenschen."

„Ja, we zijn uitmuntende lui, dat moet je toegeven," malde een der heeren.

„Uitmuntend èn gelukkig . . door ons," deed een dame gekkend.

„Ben je vermoeid, Louise, je ziet wat bleek . ." deed een derde.

„Ze is moe van geluk" . . . plaagde er een.

„Dat kan wel, dat kan wel, het geluk kan vermoeiend zijn," beweerde thans een heer met een accent van ernst.

„Maar definieer jelui nu toch eens," begon een ander, „wat is geluk dan wel? Wat is jullie geluk? Wanneer, waardoor, hoe, ben je het gelukkigst? Wat versta jelui onder geluk?"

En allen antwoordden, elk op zijn beurt, na gekscherend ondervragen, en het bleek dat het geluk van hen allen, van de dames zoowel als van de heeren, begrijpelijkerwijs bestond in een weelderig, zoet-gemakkelijk, overvloedig leven, gelijk het hun deel was, dat hun geluk was het bezit van die duizend en één dingen welke het aardsch bestaan tot een dagelijksch gemeenzaam verkeer met de voldaanheid maakten.

Een der heeren, hij die daareven met een accent van ernst gesproken had, richtte zich thans wat uit de epidemische vadsigheid van dat uur omhoog, nam zijn likeurglas met de vingerspitsen om den slanken voet, hief het naar den mond, en ledigde het teug voor teug op zeer doordachte manier. Dan zoog hij doorproevend en lang aan zijn sigaret, en stiet den rook in twee